

İHSAN YALÇIN

Rotamız

Neymar

NEYMAR JR

"%1 Şans, %99 İnanç"

Neymar Jr.

Merhaba arkadaşlar, ben Umut. Teo ve Damla ile yeni bir projeye başlıyoruz.

Karim Benzema'yı anlattığımız proje hem öğrenciler hem de öğretmenler tarafından çok beğenilmişti. Benzema'nın hayatını yalnız futbol kariyeri olarak değil, her yönüyle anlatmıştık. Asıl memleketi Cezayir'den de bahsetmiştik, onun dilinden bir hikâye yazıp sanki kendisiyle konuşuyormuşuz gibi röportaj da yapmıştık.

İHSAN YALÇIN

Yaptığımız bu çalışma, Spor Kulübü Öğretmeni Ziya Bey tarafından da takdir edilmişti. Onun teklifi üzerine, yıl boyunca Spor Kulübü'nün panosunda farklı sporcuların hayatlarını her yönüyle anlatacaktık.

İşte Benzema'dan sonra seçtiğimiz isim Neymar'dı. Onun hayat hikâyesini, başarılarını ve daha nicesini anlatmaya karar vermiştik. Pek çok başarılı futbolcu arasından neden mi onu seçmiştik?

Çünkü okulumuzun futbol takımında Neymar'a tıpatıp benzeyen bir öğrenci olduğunu öğrendik. Daha doğrusu, Teo tesadüfen görmüştü onu.

Teo, o gün kapalı spor salonunda yapılan bir maçı izlemeye gitmişti. Maçı seyrederken bir grup öğrencinin tezahürat yaptığını fark etmiş. Kafasını onlara doğru çevirdiğinde, tezahürat yapan grubun tam ortasında **tu-haf saç tıraşıyla bir çocuk** oturuyormuş. Bu çocuk, desteklediği takım atağa geçince diğerlerini de ayağa kaldırıyor, tempo

tutarak el çırpıyor, neşe ile tezahürat yapıyor.

Bizim Teo maçı izlemeyi bırakmış, tuhaf saç tıraşlı bu çocuğu izlemeye başlamış. Sonra onun saç tıraşını Neymar'a benzetmiş.

Ben tabii, onun biraz abarttığını düşündüm başta. Çünkü söylediğine göre çocuğun saçları yanlardan ve arkadan bir numara tıraşlıymış. Önden başlayıp arkaya doğru uzanan saçları, aslan yelesi gibiymiş. Üstelik bu saçlar, sarıya boyalıymış ve dik olarak şekillendirilmiş.

- **Sen biraz abartıyor olabilir misin?**
Okulda öyle bir saç şekline izin vermezler Teo, dedim.

- Kör değilim herhâlde! Ne gördüysem onu söylüyorum. Çocuk pop yıldızı gibi takılıyordu valla.

- **Misafir öğrenci olabilir mi? Belki de bunun için idare, saçını idare etmiştir.**

İHSAN YALÇIN

- Değil!

- Nereden biliyorsun ki?

- Eski araştırmacılarından kim kaldı? Tabii ki de ben! Benim görevim araştırmak değil mi? Hemen araştırdım.

- Nasıl yani? Nasıl araştırdın bakalım dedektif?

- Şöyle ki maç devam ederken tuhaf saçlı çocukla birlikte tezahürat yapan çocuklardan biri, kantine gitmek için merdivenlere yöneldi. Ben de durur muyum? Hemen peşine düştüm. "**Arkadaş!**" dedim "**Bir dur!**" Çocuk şaşırıp bana "**Ne oldu?**" diye sordu. "**Şu yanınızdaki çocuk kim?**" diye sorusuna soruyla karşılık verdim ben de.

- Eee?

- Elimi omuzuna attım. Muhabbet **ede** **ede** kantine gittik. Ondan öğrendiğime göre tuhaf saçlı çocuk, okul futbol takımındanmış.

NEYMAR JR.

- Aaa! Ee, neden oynamıyormuş o zaman?
- Hoca, onu oyuna almıyormuş. "**Sadece tribünden izleyeceksin.**" demiş.
- Ceza vermiş o zaman!
- Biraz şımarık bir çocuğa benziyor zaten. Cezalı olabilir.
- Kimin saçı gibi demiştin?

- **Neymar!**

- Hmm... Demek ki Neymar'ı çok seviyor, saçını onun gibi yapıyor.

Benzema'yı anlattığımız projede, Real Madrid'deki uzun kariyeri sırasında ezeli rakibi Barcelona'yı da tanımiştık biraz. Neymar da Barcelona'da bilinen isimlerden biriydi.

Ben Teo'nun anlattıklarını zihnimde tartarken Damla geldi:

İHSAN YALÇIN

– Yeni isim hakkında düşündünüz mü? Fazla vaktimiz kalmadı. Hangi ismi araştıracağımızı bildirmemiz gerekiyor başlamadan önce.

Onun bu endişeli tavrına karşılık, rahat mı rahat bir tavır takınan Teo hemen atladı:

– Sen meraklanma, biz düşünmekten ötesini yapıyoruz.

– Mesela?

– Neymar. Onun hayat hikâyesi olabilir.

– Eh, aklına Neymar'ın gelmesi pek de matah bir şey değil. Neticede şuradan çıkarsan, yoldan birkaç kişi çevirsen ve “**Bir futbolcu ismi söyler misiniz?**” diye sorsan on kişiden biri mutlaka Neymar Jr. der.

– Doğru, çok haklısın. İsim olarak onu seçmekten bahsetmiyorum ben. Düşünmekten daha fazlasını yaptım çünkü kaynak buldum.

Onun bu garip sözlerine bir anlam vere-meyen Damla, boş boş bakıyordu. Teo, sırı-tarak konuşmasına devam etti:

- Neymar Jr. okulumuzda!
- Ne? Nasıl yani, dedi Damla şaşırarak.

“Hahaha! Ben keşfettim.
N’aber? Bakın arkadaşlar,
araştırmak sadece
bilgisayardan bilgi toplamak
değildir. Elimizde Neymar’a
benzemeye çalışan, onun
gibi yaşayan, onun gibi
hareket eden biri var.”

- Hmm... Yani sen diyorsun ki Neymar’ı se-ven bir öğrenci var. Bunun için Neymar’ı ta-nıtalım. **Tamam, ben de zaten Neymar’ı**

tanıtmayalım demiyorum da senin gerekçeni anlayamadım.

– Valla Damla’cım, Neymar herkes tarafından çok sevilen bir futbolcu. Ben diyorum ki Neymar, sıradaki isim olmalı çünkü bir çocuğun kendisine benzemek isteyeceği kadar etkili bir oyuncu. Ayrıca projeyi şekillendirirken hayranından faydalanabiliriz.

– En fazla ne bilebilir, diye dudak büktü Damla.

Onların konuşmasına dâhil olmamıştım. Sadece dinliyordum çünkü birbirlerine laf yetiştirmeye çalışırken beni hiçbir zaman duymuyorlardı. **Sonunda söze girmeye karar verdim:**

– Bence kötü bir fikir değil. Teo’nun anlattığı çocuğu bulalım önce. Bakalım gerçekten de Neymar’a mı benzemeye çalışıyormuş. Bir yerden başlamamız gerekiyor artık. Hem Ziya Öğretmen de bizden haber bekliyor. Ayrıca hepimiz Neymar’ın çok doğru bir isim olduğuna hemfikiriz. Sadece araştırma

yöntemi konusunda emin olamadık. Yine de bu tuhaf saç tıraşlı çocuğun peşine düşelim derim ben. **Bakalım neler biliyor?**

– Neymar'ı klonlasak daha başarılı oluruz gibime geliyor ama neyse... Heyecanınıza ortak olmak istiyorum şimdilik.

Damla, hâlâ fikrimize olumsuz bakıyordu. Teo ise kendi önerisi kabul edildiği için havalara uçuyordu. Yeni aldığı siyah şapkayı kafasına taktı:

**“operasyona
hazır mıyız?”**

– Ne bu şimdi? **Ciddi ciddi** dedektif gibi çocuğu takibe mi alacağız, dedi Damla gözlerini devirerek.

– Aynen öyle hanımefendi! **Hahaha!**

Teo, Damla'ya sataşırken öğretmen içeri girdi. Hemen yerlerimize geçtik.

Ben Neymar. Tam adım Neymar da Silva Santos Júnior. 5 Şubat 1992 tarihinde Brezilya'nın Mogi das Cruzes şehrinde doğdum.

Futbola olan tutkum, küçük yaşlarda başladı. Babam eski bir futbolcuydu. Amatör kulüplerde oynamıştı. Profesyonel olamadan kariyeri sonlanmıştı. Benim yeteneklerimi gören babam, futbola olan ilgimi sonuna kadar destekledi.

Futbolu çok seviyordum. São Paulo'da, küçük bir mahallede büyüdüm. Sokaklarda saatlerce futbol oynuyordum. Daha o yaşlardayken en büyük hayalim, bir gün Brezilya Millî Takımı'nın formasını giymekti. Ayrıca dünyanın en iyi futbolcularıyla rekabet etmek istiyordum.

– Brezilya futbolunun birçok özelliği var. Aslında her maç, sen o özellikleri yeniden ortaya çıkarıyorsun Neymar, diyordu babam.

– En iyisi olmak için ne yapmam gerekiyor?

– Brezilya ruhunu kavraman gerekiyor. Öncelikle Brezilya futbolunun en önemli özelliğine sahip olman gerek. Yani teknik beceriye sahip olmalısın.

– Teknik beceri ne demek baba?

– Topu kullanma, top kontrolü, pas verme, top sürme, şut çekme, başlama ve kaleciyle karşı karşıya kalma gibi temel futbol hareketlerini başarılı bir şekilde gerçekleştirebilme yeteneğidir. Tanıdın mı bu teknik becerileri?

– Bunlar benim özelliklerim, dedim yumruğumu havada sallayarak.

– Aynen öyle evlat! Bu özellikleri etkili kullanman için güçlü olman gerekir.

– Güçlü değil miyim?

– Güçlüsün ama daha çok yolun var. Vücudunu iyi kullanman gerekiyor. Ağır olursan topa hamle yapamazsın. Çalım atmakta zorlanırsın. Ani dönüşler yapıp depara kalkman gerekiyor. Hem hızlı olup hem de güçlü vuruşlar yapabilmelisin. En önemlisi de kafanı kullanmalısın. Gol atman gerektiğinde bunu en iyi şekilde, kalecinin kurtarmasına izin vermeden yapmalısın.

Babam futbolun özelliklerini anlattıkça sabırsızlanıyordum. Yerimde duramadığımı fark edince babam sırtımı sıvazladı:

– Bugünlük bu kadar ders yeter. Unutma; hız, kontrol ve akıllı oyun. Hadi git arkadaşlarınla oyna.

- Tamam baba. Beni izleyecek misin?
- Seni hep izleyeceğim. Merak etme.

Uçarcasına uzaklaştım babamın yanından. Üst mahalleden Zago adında bir arkadaşım vardı. O da futbolu seviyordu ama iyi oynadığı söylenemezdi. Yaşlıtlarına göre biraz iriydi ve çabuk hareket edemiyordu. O yüzden hep defansta oynuyordu. Babamın anlatmaya çalıştığı güç meselesi, bu olsa gerekti.

Öğleden sonra, diğer mahalleden gelen çocuklarla maç yapacağımızı söylemişti Zago. Gözlerim parladı. Yeni rakipler, yeni oyunlar demekti. Her maçta yeni bir teknik keşfediyordum. Hatta o gün yaptığım maçları; uyumadan düşünüyör, yaptığım hataları hatırlıyor, nasıl zamanlama hatası yapmayacağımı anlamaya çalışıyordum.

Zago her zamanki gibi ciddiye o gün. Ben ise yerimde duramıyordum. Bir an önce öğleden sonra olması için dua ediyordum. O gün defalarca sorduğum soruyu tekrarladım:

- Rakiplerimiz geldi mi?
- Geldiler, dedi Zago önceki cevaplarından farklı olarak.
- Hadi gidelim! Ben hazırım!

Önden önden yürümeye başladım. Zago ise ardımdan ağır ağır geliyordu. Diğer mahalleden gelen çocuklar, çok iyi oynuyorlardı. Başkalarından böyle duymuştuk. Zago, defansta onları durduramayacağını düşünüp üzülüyordu. Bu kadar stresli olmasına gönlüm el vermedi.

– Endişelenme! Senin için onlara bir sürü gol atacağım, dedim.

Keyiflenmişti. Adımlarını hızlandırdı, yanıma geldi. Elini omuzuma attı, ben de onun omuzuna attım elimi. Daha doğrusu atmaya çalıştım ama tam kavrayamadım omuzunu. Bu esnada, Teo yanımda bitiverdi. Elinde kocaman bir dondurma vardı.

– Neymar Júnior! Bugün kaç gol atacaksın, diye sordu.

– Sen söyle! Kaç tane istiyorsun?

– En az 10 tane! Karşı takımında Carlos da oynuyormuş.

– Yani?

– Geleceğin Pele'si diyorlar.

– O kadar iyi mi?

– Bugün göreceğiz. Tabii şu dev çocuk, Zago hata yapmazsa...

Koca cüssesini huysuzca kımıldattı Zago. Teo'ya ters bir bakış attı:

– İzle bakalım kıvırcık kafa! Kimseyi geçiriyor muyum?

Teo, onu umursamaz gibi yaptı. Zago'yu kızdırmayı çok seviyordu. Bana döndü:

– Doğru valla! Nefes alman bile yeter! Rakip korkup kaçır!

– Seni var ya! Kaçır gel buraya! Şimdi seni yakalayacağım!

– Pek sanmıyorum. Hahaha!

Teo'nun Zago'yu kızdırması bir taktikti aslında. Onu böyle kızdırıp maç için motive ediyordu. Onların bu hâline gülüyordum ama bir yandan da Carlos denilen çocuğu merak etmişim. Acaba hangi teknikleri kullanıyordu?

Bu, kaçır kovalama işi daha fazla uzamadan Zago'yu alıp maç yapacağımız alana gittim. Diğer mahallenin çocukları gelmişti. Bazıları toplu çalışma yapıyor, bazıları köşede ısınıyordu.

Carlos, kaleciye uzaktan şutlar çekiyordu. Vücut yapısı acayibime gitti. Belden yukarısı zayıftı